

באותו לילה לא הרחתי. החלטתי על ערב שקט עם קצת גראס!

(המשך עמוד 39)

מנים להם גמילה מהצעקה — שוטר, אש". התחלתי לשחזר איך הגעתי לכאן, לאותו חדר, באותה תחנה, בהפרש של שלוש שנים... גורל.

עצמתי עיניים, ניסיתי לחזור קצת אחורה ללילה הקודם.

ישבנו, אשתי סנדרה, שותפי לעסק ואני וצפינו בסרטוידאו, קצת אחרי חצות.

לא הרחתי באותו לילה, לא יודע למה, אבל החלטתי על ערב גראס שקט.

שמענו רישושים מכיוון המירפסת של המטבח... שותפי שימעון ניגש לכדוק, פתח את דלת המירפסת ואו...

אשתי צעקה "מחבלים, מחבלים..." זה וענונו ממי, "הרגעתי" אותה (וענונו הוא

בלש ידוע ביחידה המרכזית). ואכן הבלשים פרצו לבית מארבעה כיווני תריסים, ניפצו את החלונות ובאו בהמוניהם, מכשייריקשר מוזמים — וענונו משרד — היעד בידנו.

הילדה ולא מאמינה שתצטרך עוד רגע להיפרד ממנה.

איוה שוטר מניאק מצא זמן ללחוש לי חבק אותה גם אתה, אתה בטח נפרד ממנה לכמה שנים טובות", — איך הם יודעים לעודד אותך ברגעים הכי קריטיים.

הספקתי ללחוש לאשתי. את לא יודעת כלום, לא שמעת שום דבר ולא חותמת על

שום נייר, לא ידעתי עדיין כמה "חברים טור" כים" יטענו את ההיפך בעדיניות.

נסענו לתחנה ברכביה המסווה טובארו ומשם בסוירה רגילה המשכנו לדיונוגוף.

כל הדרך נצמדתי לשימשה מביט החוצה, מנסה לחקוק בזיכרון את המראות האחרונים

של החופש — ידעתי שהרכב הבא שאסע בו יהיה הפוסטה טטול החלונות.

לא יודע מה עבר לי במוח באותם רגעים, רבר אחד אני יודע בוודאות — על עצמי לא

חשבתי בכלל. שמחתי שאימי ז"ל נפטרה ולא תצטרך לעבור את הקטע הזה עוד פעם. לא

שם בואכה אברכיב. לפי מיספר העיתונאים והצלמים באולם המישפטים הבנתי שהולכים לנפח את הגרם הבורד מעבר לפרופורציות.

אחותי שלחה לי עורך־דין, כל מה שא־מרתיו לו זה שיכין לי טיוטת חוזה גירושין. לא רציתי שאשתי תהיה מחויבת לי בהמתנה, וידעתי שהיא תהיה ארוכה.

לא הסתכלתי עליה באולם המישפטים, הסתכלתי רק על הריצפה — אלה היו

הרגעים הכי קשים שחוויתי אי פעם בחיים. אשתי ישבה כמה ספסלים לפני — נאשמת

כסחר בסמים ואני יודע שהיא בדיוק ההיפך הגמור מזה. לא יכולתי להפנות אליה מבט,

פטישים של רגשי־אשם היכו ודפקו לי בראש לא ראיתי שופט, לא ראיתי תובע, ראיתי

רק אשה, אשה כפופה, בוכיה, הרוסה. רציתי למות באמת, אבל לא העזתי

לעשות שום דבר למימוש הרעיון הזה. נזכרתי בויקטור פרנקל שאמר: "אם יש

ביום השלישי נלקחנו באותה ניידת לחקיי רה בדיונוגוף — היום המאושר הראשון מאז שהחל מעגל האימה. חיבקתי אותה ובכיתי, רק בכיתי ובכיתי.

ראיתי אותה, מחייכת אלי, מנסה לעודד בעיניים, אסור היה לנו לדבר. דום שתיקה.

"יהיה בסדר", אמרתי לה, למרות שידעתי שבסדר כבר לא יכול להיות.

הבטיחו לי שאם היא תודה בחלק מהאש־מות ישחררו אותה — היא סירבה להודות.

אשת חיל מי ימצא? מצאתי.

מכיוון שהתיק באמת היה נעול עלינו, יצאו החוקרים במחווה אנושית בלתי־רגילה

והירשו לגיטתי להביא לתחנה את התינוקות. קטנטונת בסליקל. כל חוקר שעובר, מציץ,

זורק איוו מילה: "מיסכנה הילדה"... אם רק היו יודעים כמה שהיא לא מיסכנה. "אל

תדאגי ממי", אמרתי לה, "אבא יפצה אותך על זה".

סנדרה וילף ליד החלון המנופץ, אחרי:

”אשתי סנדרה צעקה, מחבלים! ואני הרגעתי אותה. זה רק וענונו! בלש ידוע מהיחידה המרכזית. הם פרצו לבית מכל החלונות. שברו הכל!”

נשארנו בתחנה עוד שעתים עם התינוקות ואו נסענו עם המאסף במסלול הרגיל — את אשתי הורירו באברכיב — לא יכולתי להפרד ממנה בניידת, פשוט לא יכולתי לעי זוב אותה. עוד חיבוק, עוד נשיקה, עוד חיבוק. וואלק, בלי־הכלולות לא התחבקנו כליכך הרבה.

ראיתי אותה מתרחקת עם השוטרת, משי אירה לי ופל ופרופית, מנופפת ביד ומבטיחה לחכות לי איזקץ ימים, ואני רווקא חשבתי על הלילות.

הגעתי לתא שלי, נכנסתי לטוש וממתח לזרם המים אוננתי כפראות. עם הורע גגולה האבן. הכל השתחרר בידיעה שאשתי עומרת להשתחרר — רווח לי פתאום. שרתי, רקרתי, עשיתי לעצמי מסיבת יחיד — לא זוכר כזאת הרגשה טובה אפילו... בחוץ.

עורך־הדין שלי ביקר אצלי כל יום והביא לי ידיעות מאשתי. רק זה עניין אותי בימים אלה.

ג'וזה ואשתו בתקופה המאושרת שלהם, לפני:

”הגעתי לתא שלי. וכנסתי לטוש. ומתחת לזרם־המים אוננתי בפראות. עם הזרע גולה האבן הכל השתחרר בידיעה שאשתי עומדת להשתחרר!”

עיקלתי את מה שקורה לי. כל מה שחשבתי זה איך להוציא את אשתי מהסיפור הזה.

כליכך הרבה מחשבות מתערבבות לך, נכנסות ומפריעות זו לזו, אתה לא יודע על

מה לחשוב קודם. הגענו למחוז, לאותם חררי־חקירות שלא

חשבתי שאראה אותם עוד פעם בחיים. כולם" חיכו לי. חוקרים, חוקרות. מה

שעניין את שרה החוקרת הוא איך התינוקות שלי ישנה כל יום עד 10 בבוקר (עוכרה שאר

תה קלטה מציות־היטלפון שלנו). לא הרביצו חלילה, כולם חייכו, כבר חגגו

— "התיק נעול עליך". ידעתי בתוכי שהם צורקים.

פעם היו מרביצים שידברו, היום השתנו הזמנים — הרביצו לעדים שישחקו.

בבוקר ראיתי את אשתי בבית־המישפט — כל הלילה, בזמן החקירה, לא היה כל קשר בינינו, לא ידעתי שהיא נמה את שנתה אי-

נכון להיום אני לא יודע אם השיח עובד וזה לפחות כבוד.

לנופר (בתי) גם לה שברו את התריסים והחלונות והיא רק בת חמישה חודשים, עוד

לא יכולה להזהיר את אבא... באו לחפש קוקה — IN אבל הקוקה היה

OUT.

הפכו את הבית, חיפשו לפי כל הכללים... מצאו לי מפתחות שחשבתי שאיברתי לפני

שנה — מצאו גרם קוקארן שידעתי עליו ועוד חצי גרם ששכחתי על קיומו.

וענונו לקח אותי לשיחה ידידותית בצד — שתי רקות של שיחה הבהירו לי שאי־אלו

חרצובות־לשון השתחררו מהתושבת שלהן ונעו במהירות על־קולית — כשהבום

מתפוצץ אצלי בסלון בהרצליה. הועיקו את גיסי שיחא אליו את התינוקות למישמרת — קשה מנשוא היה הרגע הזה, נורא היה לראות את אשתי מחבקת בכוח את